

JANICE HADLOW

Ce s-a întâmplat cu Mary
după *Mândrie și
prejudecată*?

Pur și simplu, iese din
umbra surorilor ei
și își caută iubirea.

Cealaltă soră Bennet

ROMAN

„Îi va încânta pe fanii romanului
Mândrie și prejudecată.”

Independent

NICULESCU fiction

JANICE HADLOW

Cealaltă soră Bennet

Traducere:
Monica Grecu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HADLOW, JANICE

Cealaltă soră Bennet / Janice Hadlow ; trad.: Monica Grecu. -

București : Editura NICULESCU, 2022

ISBN 978-606-38-0785-5

I. Grecu, Monica traducătoare (trad.)

821.111

© Janice Hadlow, 2020

This edition is published by arrangement with Peters, Fraser and Dunlop Ltd. through Andrew Nurnberg Associates International

Titlu original: *THE OTHER BENNET SISTER*, by Janice Hadlow

© Editura NICULESCU, 2022

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

Ilustrație copertă: © Shutterstock 1963233619

ISBN 978-606-38-0785-5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

Este o realitate tristă a vieții aceea că, dacă o tânără are ghinionul de a veni pe lume fără posibilități, ar face bine să se străduiască din toate puterile să se asigure că măcar se naște frumoasă. Să fii săracă și frumoasă este o nenorocire, dar să fii și fără niciun ban, și lipsită de farmec este o soartă cu adevărat crudă.

Patru dintre cele cinci surori Bennet din Meryton, Hertfordshire, avuseseră atâta minte încât să se bucure de o înfățișare suficient de plăcută pentru a fi considerate frumuseți în cercurile restrânse din care făceau parte. Jane, cea mai mare, era și cea mai interesantă, farmecul chipului și al siluetei fiindu-i sporit de modestia caracterului. Elizabeth, cea de-a doua soră, compensa prin spirit și vivacitate orice mici deficiențe ale înfățișării ei, în timp ce Catherine și Lydia, cele mai mici dintre surori, se bucurau de toată propețimea tinereții, însoțită de o dispoziție pentru râs și flirt, ceea ce le recomanda foarte mult tinerilor cu înclinații la fel de zgomotoase și de nediscriminatorii ca ale lor. Doar Mary, fiica mijlocie, nu avea nici frumusețe, nici spirit, nici farmec; surorile ei străluceau atât de puternic, încât păreau să anuleze eșecul ei și, de fapt, îi eclipsau cu totul prezența,

astfel că, în timp ce fetele creșteau, familia Bennet era considerată una dintre cele mai plăcute din vecinătate.

Cu toate acestea, era de notorietate faptul că perspectivele fetelor Bennet erau mult mai puțin de invidiat decât frumusețea lor. La prima vedere, familia părea destul de prosperă. Erau principalii locuitori ai satului Longbourn, iar casa lor, așa solidă și neînsemnată cum era, compensa prin confort ceea ce îi lipsea în eleganță. Aveau oameni care să servească la masă, o bucătăreasă și un angajat care se ocupa de grădină. Și, deși proprietățile domnului Bennet nu erau numeroase, erau suficiente pentru a-i susține creditul de gentleman la bancă. Puține dintre familiile cu care erau apropiați erau suficient de bogate sau de nobile pentru a-i privi de sus, iar soții Bennet erau considerați, cel puțin în public, ca fiind personaje eminentamente respectabile ale societății din Hertfordshire.

Dar, la țară, nicio familie nu-și poate ține cu adevărat problemele pentru ea, așa că toată lumea știa că prosperitatea afișată de familia Bennet se sprijinea pe baze foarte nesigure. Proprietatea lor era supusă unui drept de moștenire care nu permitea să fie dobândită decât de moștenitorii de sex masculin; dacă nu se năștea niciun fiu Bennet, averea urma să treacă în cele din urmă în mâinile vărului domnului Bennet. La început, acest lucru părea destul de lipsit de importanță. Cum la Longbourn sosea copil după copil cu o regularitate promițătoare, cu siguranță era doar o chestiune de timp până când mult-așteptatul băiat Bennet avea să-și facă apariția, chiar și cu întârziere. Dar când numărul fetelor a ajuns la cinci și era clar că nu se mai puteau aștepta alți copii, această obligație a aruncat o umbră tot mai întunecată asupra fericirii familiei. La moartea domnului Bennet,

văduva și fiicele sale ar fi rămas doar cu cinci mii de lire sterline investite cu patru la sută dobândă și cu o dependență umiltoare de mila nesigură a unei rude îndepărtate și necunoscută. Prietenii lor nu erau lipsiți de compasiune față de situația dificilă a familiei Bennet, dar înțelegerea nu le diminuă cu nimic curiozitatea în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, căci ce ar putea fi mai interesant decât să urmărești la fața locului probabila distrugere și destrămare a averii unei întregi familii?

Domnul Bennet refuza să-și mulțumească vecinii prin afișarea oricărui semn de dezamăgire evidentă față de cruda farsă a sorții care le privase pe cele care depindeau de el de siguranța de care, mai demult, se așteptase cu atâta încredere să se bucure. Pentru cei din afară, imaginea lui a rămas ceea ce fusese întotdeauna: era un om care privea lumea detașat, amuzat și aparent resemnat în fața unui rezultat pe care nu-i stătea în putere să-l schimbe. Față de familia sa, părea prea puțin îngrijorat. Poate că în orele lungi pe care le petrecea în biblioteca sa se lupta cu el însuși pentru a găsi un răspuns la situația lor. Dacă așa era, nu le-a împărtășit nici neliniștile, nici concluziile sale.

Soția lui nu avea o atitudine atât de reținută ca a lui. Doamna Bennet nu se gândea la nimic altceva decât la greutățile care o așteptau pe ea și pe fiicele ei după moartea domnului Bennet și era adesea auzită plângându-se despre nedreptatea dreptului de moștenire, atât acasă, cât și aiurea. Nervii ei, declara ea, nu puteau face față tensiunii pe care o abătea asupra lor o asemenea întâmplare nefericită. Cum ar fi putut cineva să aibă conștiința de a le sechestra moștenirea fiicelor ei, ea nu putea să înțeleagă; dar dacă nu se făcea ceva în această privință, avea să-i cuprindă dezastrul

pe toți. Era o femeie fără prea multă inteligență și cu prea puțină imaginație, dar era deosebit de energică și de pragmatică, dedicându-se cu toată tenacitatea de care dispunea găsirii unei soluții pentru situația lor. A fost curând convinsă că nu exista decât un singur răspuns la situația deplorabilă în care se aflau fiicele ei: trebuiau să se căsătorească, cât mai repede și cât mai avantajos posibil. Dacă tatăl lor nu le putea asigura viitorul fiicelor sale, trebuiau să apeleze la un soț pentru a îndeplini acest lucru.

Să-și vadă fiicele căsătorite cu bărbați cu mijloace financiare respectabile ar fi alinat multe dintre temerile doamnei Bennet; dar să și le imagineze unite cu soți cu venituri uriașe și proprietăți substanțiale ar fi fost pentru ea o bucurie pe care contemplarea frecventă a ideii nu avea cum să o diminueze. Nimic nu o făcea mai fericită decât să se gândească la ele ca la proprietățile unor case elegante și a unor parcuri, cu certitudinea că nu avea să mai audă niciodată de temutul *drept de moștenire*. Era conștientă, desigur, că bărbații bogați în căutare de soții nu erau ușor de găsit și că erau încă și mai greu de prins, mai ales de către fete fără zestre mare. Dar ea era neînfricată. Fiicele ei, credea ea, posedau un avantaj care le-ar fi permis să triumfe asupra tuturor asperităților: alte fete puteau fi bogate, dar fiicele ei erau frumoase. Aceasta, era sigură doamna Bennet, era binecuvântarea care avea să le aducă bogăția. Frumusețea lor avea să atragă bărbații cei mai eligibili, orbindu-i pe aceștia din urmă, câștigându-le inimile și convingându-i să ignore îndemnurile reci și mercantile ale bunului simț. Pentru doamna Bennet era o profesiune de credință faptul că, dacă nu era posesoarea a zece mii de lire sterline în mână, un chip

frumos era cel mai valoros bun pe care o tânără femeie îl putea avea.

Propria ei experiență îi confirma părerea, căci, cu vreo douăzeci și cinci de ani înainte, frumusețea tinerească a doamnei Bennet fusese cea care îl dusesese la altar pe un domn Bennet înnebunit de farmecele ei, depășind toate obstacolele care păreau să stea în calea uniunii lor. Privindu-i chipul frumos, nu însemnase nimic pentru el faptul că tatăl ei era doar un avocat de la țară care avea un birou în Meryton sau că fratele ei locuia la mică distanță de propriile depozite din Cheapside. Fusese hotărât să se căsătorească cu ea și, împotriva tuturor sfaturilor, o făcuse. În general, doamna Bennet se considerase mulțumită de rezultat. Era adevărat că domnul Bennet era un bărbat capricios care o tachina mai mult decât credea ea că se cuvine. Dar, în calitate de stăpână a Longbourn-ului, ea avea la dispoziție o proprietate suficient de mare pentru a-și satisface vanitatea, în timp ce rangul soțului ei îi asigura plăcerea de a-și privi de sus cunoștințele mai puțin norocoase cu orice ocazie posibilă. Pentru domnul Bennet, însă, beneficiile căsătoriei sale fuseseră mult mai puțin evidente. Eșecul său de a-și pune problema dacă și caracterul soției sale avea să-i aducă la fel de multă plăcere ca înfățișarea ei avusese consecințe mai grave și mai durabile. Superficialitatea minții doamnei Bennet și natura limitată a intereselor ei au făcut ca parteneriatul lor să nu poată fi niciodată unul de la egal la egal. Ea nu putea fi nici tovarășa, nici prietena lui. Frumusețea ei fusese suficientă pentru a-l cuceri, dar, așa cum a înțeles curând domnul Bennet, nu era suficientă pentru a-l face fericit.

Din fericire pentru doamna Bennet, ea nu era o femeie predispusă spre reflecție și, dacă soțul ei regreta acum principiile pe baza cărora își alesese soția, ea rămăsese neștiutoare. Drept urmare, prejudecățile ei supraviețuiseră fără a fi afectate. Nu prețuia alte calități ale caracterului feminin decât frumusețea. Inteligența și intelectul, bunătatea și buna dispoziție nu contau deloc pentru ea. Frumusețea era mai presus de orice alt atribut. La fiicele ei, nu prețuia nimic mai mult decât capacitatea lor de a se face plăcute.

Doamna Bennet avea toate motivele să fie mulțumită în această privință de patru dintre fetele ei. În privința lui Jane nutrea cele mai mari speranțe posibile, căci, așa cum îi expunea adesea domnului Bennet, nu era cu puțință ca fata să se fi născut atât de frumoasă degeaba. Alte trei surori, chiar dacă nu erau la fel de binecuvântate ca Jane, erau totuși, în opinia doamnei Bennet, suficient de distinse pentru a atrage atenția oriunde mergeau. Doar una dintre fiicele ei o dezamăgise. Mary făcuse greșeala de a nu avea nici înfățișarea, nici farmecul pe care îl împărtășeau toate celelalte femei din familia Bennet. Acesta era un păcat pentru care, în ochii doamnei Bennet, nu putea fi iertată, așa cum Mary însăși descoperise rapid.

Capitolul 2

Mary nu-și putea aminti exact când a descoperit că e o ființă banală. Nu credea că-și dăduse seama de asta când, fiind foarte mică, se jucase fericită cu Jane și Elizabeth, alergând prin grădină cu pete de iarbă pe rochie; sau când se înghesuiseră împreună în fața focului din camera copiilor, încălzindu-și picioarele pe grilajul din fața șemineului. Nu credea că-și dăduse deja seama când doamna Hill, menajera mamei, o spălase pe față în fiecare dimineață și îi legase un șortuleț curat peste rochie. Cu siguranță nu știa când ea și surorile ei mai mari se grăbeau în bucătărie în zilele de copt, cerșind o coajă de pâine caldă pe care o luau cu ele și o mâncau împreună în spatele tufișurilor, râzând de parcă n-ar fi avut de gând să se oprească niciodată. Atunci, se gândea ea, fusese fericită. Dar, pe când avea șapte sau opt ani, începuse să bănuiască că ceva nu era în regulă. Văzuse că mama ei se uita adesea la ea cu o expresie pe care nu o arăta către Jane sau Lizzy. Era ceva între iritare și nedumerire, Mary nu era foarte sigură care dintre ele, dar ajunsese să o recunoască foarte bine. Întotdeauna urma o somație.

— Vino aici, copilă, și lasă-mă să te privesc.

Mary se dădea jos de pe scaun și traversa salonul până la locul unde stătea doamna Bennet, neliniștită sub privirea

mamei, care i-ar fi aranjat panglicile din păr, i-ar fi legat din nou eșarfa, i-ar fi tras rochia încoace și încolo. Dar indiferent ce o deranja pe doamna Bennet, niciuna dintre încercările ei de a o corecta nu era satisfăcătoare. Strângea din buze și privea în altă parte, frustrată, făcându-i semn fiicei sale să se întoarcă la locul ei, fără cuvinte. Mary știa că-și dezamăgise mama, chiar dacă nu știa încă în ce fel dăduse greș.

Dar ea era o fată deșteaptă și a înțeleș repede ce însemnau suspinele, încruntările și respingerile. Nu a putut să nu observe că doamna Bennet nu vorbea niciodată despre înfățișarea ei cu plăcerea cu care le descria pe surorile mai mari.

— Jane este frumoasă ca un înger, declara adesea mama ei, privind-și fiica cea mare cu o mândrie transparentă. Este o plăcere doar să o privești.

Jane își lăsa capul în jos, pentru că era o fată modestă, iar complimentele o făceau să roșească. Nu se uita la Elizabeth, care, atunci când îngâmfarea doamnei Bennet devenea excesivă, atrăgea privirea surorii sale și încerca să o facă să râdă. În ce o privește pe Elizabeth, înfățișarea acesteia nu era atât de mult pe gustul mamei ca cea a lui Jane. Ochii ei negri și zâmbetul sclipitor sugerau prea mult caracterul ei plin de viață pentru a câștiga aprobarea doamnei Bennet din toată inima. Era prea amuzată de lume pentru a se califica drept o frumusețe adevărată; dar, cu toate reticențele ei, ochiul evaluator al doamnei Bennet recunoștea că era ceva la Lizzy care o atrăgea. Deși o certa adesea pe cea de-a doua fiică a ei pentru sarcasmul remarcilor ei și independența spiritului, nu se plângea de aspectul ei.

Pe măsură ce a crescut, Mary a așteptat cu speranță ca doamna Bennet să îi adreseze și ei cuvinte de apreciere

similare. La început, și-a imaginat că aprobarea mamei avea să vină de la sine cu timpul, că ajungea la o vârstă la care s-ar putea bucura de admirația ei. Dar nici măcar atunci când acorda o atenție sporită îngrijirii propriei persoane, asigurându-se că ciorapii îi erau drepecți, fața curată și părul bine periat, mama ei tot nu avea niciun cuvânt bun de spus. Lună de lună a așteptat, anticipând cu nerăbdare momentul în care doamna Bennet avea să găsească la ea ceva de lăudat. Poate că ochii ei ar putea fi considerați frumoși, sau silueta ei grațioasă. Poate că părul ar putea fi cea mai bună trăsătură a ei. Nu-i păsa ce parte a ei credea doamna Bennet că merită să fie remarcată; orice ar fi fost de ajuns, atât timp cât îi dădea șansa de a-și lua locul printre surorile ei în lumina aprobării mamei lor.

Mary avea zece ani când a înțeles că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Era o după-amiază călduroasă. Doamna Bennet lua ceaiul cu sora ei, doamna Phillips. Jane și Lizzy dispăruseră la auzul sosirii mătușii lor, lăsând-o pe Mary singură, cocoțată pe canapea, răsucindu-și vârfurile părului în mâini, dorindu-și cu disperare să fie în altă parte. Nici mama, nici mătușa ei nu-i dădeau atenție. Conversația lor divagase, de la probabilitatea ca bucătăreasa lui Lady Lucas să o părăsească – „și chiar înainte să înceapă sezonul de conserve” – până la probabilitatea ca soția vicarului să se pregătească de naștere chiar în acea săptămână. Dar când vocea doamnei Phillips scăzuse la o șoaptă și ea se aplecase în față pentru a împărtăși o bârfă deosebit de specială, doamna Bennet fusese brusc alertată de prezența fiicei sale.

— Mary, du-te în bucătărie și mai adu niște zahăr. Ia zaharnița. Acum, te rog.

Încântată că fusese eliberată, Mary zăbovise cât putuse de mult pentru a-și îndeplini misiunea, lălăindu-se înapoi pe hol, lovindu-și pantofii de dale pentru a vedea cât de mult praf putea ridica. La ușa salonului de dimineață, se oprise să-și netezească rochia când, ieșind din murmurul scăzut al conversației, își auzise propriul nume pronunțat. Ea știa că ar fi trebuit să spună că e acolo – doamna Hill îi explicase adesea că aceia care ascultau pe la uși nu auzeau niciodată lucruri bune despre ei înșiși – dar îi era imposibil să se retragă.

— Cred că Mary arată mai bine astăzi, remarcase doamna Phillips. Un pic mai puțin palidă decât de obicei.

Doamna Bennet pufnise.

— Este drăguț din partea ta să spui asta, soră, dar mă tem că nu pot fi de acord. Pentru o fată atât de tânără, nu are niciun fel de proștețime. Nu ca Jane și Lizzy. Proștețimea lor este întotdeauna remarcată.

— Într-adevăr, sunt foarte plăcute, fusese de acord doamna Phillips cu amabilitate. Și mă îndoiesc că Mary va fi vreodată admirată așa cum sunt ele. Dar, soră, mă întreb dacă nu cumva ești cam dură când o judeci așa? Poate că pare așa din cauza comparațiilor. Dacă Jane și Lizzy ar fi mai puțin frumoase, atunci ea ar putea părea mai frumoasă în ochii tăi?

— Aș vrea din toată inima să ai dreptate, dar mă tem că nu intră în discuție comparațiile. Mary este pur și simplu foarte banală, asta e tot. Eu dau vina pe moștenirea din partea domnului Bennet. Noi, cei din familia Gardiner, am fost întotdeauna remarcați pentru aspectul nostru.

Doamna Phillips își mai turnase ceai și căutase zahărnița.

— Ei bine, îmi pare foarte rău pentru fată. Nu poate fi ușor să fii singura rățușcă urâtă printre atâtea lebede.

— Da, este o mare dezamăgire pentru mine și îmi face foarte rău la nervi. Dar am constatat că, odată ce mă uit la celelalte fiice ale mele, mă simt repede mai bine. Unde o fi acum, cu zahărul acela?

Mary intrase în cameră, cu ochii în podea. În timp ce punea zaharnița pe masă, își strângea foarte tare degetele în jurul ei. Mătușa îi zâmbise, dar doamna Bennet nu-i dăduse atenție fetei, care se strecura afară din cameră. În hol, inima îi bătea cu putere în piept. Simțea cuvintele mamei cu o asemenea forță, de parcă ar fi lovit-o. Măcar acum știa, se gândise ea, în timp ce urca scările. Acum înțelegea. Era banală – ca un cartof fiert, ca o bucată de pânză de in nealbită, ca o farfurie întinsă albă. Intrase în dormitorul ei, trăsesse scaunul spre măsuța de toaletă și aproape că își lipise fața de mica oglindă. Sticla era veche și pătată, dar oferea suficientă reflexie pentru ca Mary să se vadă clar în ea. Un chip micuț se uitase înapoi la ea, rotund și palid. Da, se gândise ea, ca o farfurie întinsă. Ochii ei cenușii, sub sprâncenele deschise, nu erau nici mari și albaștri ca ai lui Jane, nici întunecați și inteligenți ca ai lui Lizzy. Trăsăturile ei erau destul de regulate, dar nu erau distinse. Gura îi era îngustă, iar buzele subțiri. Avea un aer neliniștit, a decis ea. Fața ei nu sugera, ca a lui Lizzy, că ar putea izbucni în râs în orice moment. Părul ei era șaten-deschis. Nu era auriu și strălucitor, așa cum era cel al lui Jane. Nu avea nimic, concluzionase ea, care să atragă atenția sau care să facă pe cineva să o privească cu plăcere. Mama ei avea dreptate, nu strălucea și nici nu arăta prosperitate. O vreme se privise în oglindă, sperând în continuare să găsească vreo trăsătură strălucitoare, vreun atu ascuns care să o răzbune. Cum nu găsise

nimic, luase șalul care atârna pe spătarul scaunului și îl așezase cu grijă peste oglindă. O singură lacrimă i se scursese pe față, pe care nu se sinchisise să o șteargă.

Mary nu le-a spus nimic lui Jane sau lui Lizzy despre ceea ce auzise. Presupunea că știau deja, banalitatea ei părea acum atât de evidentă încât nu știa cum de nu-și dăduse seama ea însăși. Nu se aștepta ca ele să îi arate simpatie. Nu ar fi înțeles niciodată ce simțea. Cum ar fi putut? Frumusețea lor făcea parte din ele la fel de mult ca un braț sau un picior – le era imposibil să își imagineze viața fără ea. Sub protecția ei, surorile se îndreptau săltând în pași de dans spre viitor. Ea, pe de altă parte, înainta cu greu, punând un picior în fața celuilalt fără pic de bucurie sau grație. Învățase de la doamna Bennet că fără frumusețe nu se poate obține o fericire reală și durabilă. Nu i-a trecut niciodată prin cap să pună la îndoială ceea ce fusese învățată.

Întotdeauna fusese o fată precaută și vigilentă. Acum nu se gândea la altceva decât la impresia proastă pe care trebuia să o lase celor din jurul ei. Buna dispoziție care o inspirase odinioară să se joace și să alerge cu surorile ei se stingea. Nu mai avea inima pentru asta. Când Jane și Lizzy se zbenguiau împreună sau alergau prin grădină, toată lumea zâmbea și spunea că arătau fermecător. Dar Mary își spunea că, dacă ar face și ea la fel, ar părea ridicolă. Nu i se părea potrivit să fie veselă. Seriozitatea părea singura calitate pe care o fată banală o putea adopta fără să se expună disprețului sau milei celorlalți. Treptat, s-a obișnuit cu ea, până când a ajuns să creadă că aceasta era natura ei, că această făptură solemnă, solitară și stângace era cu adevărat ea.

A privit cu tristețe cum Jane și Lizzy se îndepărtau constant de ea, renunțând la încercările de a o include în

activitățile lor, respinse de nefericirea ei. Mary nu a fost surprinsă. Bineînțeles că se preferau una pe cealaltă. Cum ar fi putut să fie altfel? Nu a trecut mult timp până când au format un parteneriat strâns, impenetrabil, întărit de confidențe comune și de glume șoptite. Lui Mary îi venea greu să creadă că în afecțiunea lor mai era loc și pentru o altă soră, cu atât mai puțin pentru ea. A suportat cu stoicism pierderea lui Jane. Cu toată dulceața ei, Mary o considerase întotdeauna o prezență îndepărtată, greu de înțeles în spatele chipului ei perfect; dar prăpastia care se deschisese între ea și Elizabeth i-a provocat o adevărată durere. Abia când s-au îndepărtat, Mary și-a dat seama cât de mult o iubea, cât de mult se bucurase de prezența ei plină de viață. Nimeni nu putea să te facă să râzi ca Lizzy, să te tachineze până la fericire, să te convingă să zâmbești pentru tine însuși doar aplicând o doză simplă de farmec. Pentru o vreme, Mary s-a agățat de speranța că Lizzy avea să fie cea care să o salveze – că avea să-i recunoască tristețea și să-i întindă mâna pentru a o ajuta, scoțând-o din groapa de nefericire în care simțea că se scufundă încet. Dar, deși Lizzy o privea uneori pe Mary cu nedumerire, alteori aproape cu regret, nu-i vorbea și nici nu făcea nimic pentru a o ține aproape; și în curând vechea lor apropiere nu mai era decât o amintire.

Pe măsură ce surorile ei mai mari se retrăgeau de lângă ea, Mary se întrebase dacă nu cumva ar putea găsi o prietenă în una dintre fetele mai tinere. Când erau mici, le urmărea cu atenție, încercând să vadă dacă moșteniseră frumusețea lui Jane și a lui Lizzy. Nu-i plăcea să recunoască ceea ce spera. Părea un lucru crud să-ți dorești ca un copil mic și dolofan să nu ajungă o fetiță frumoasă. Dar Mary nu se putea abține. Dacă Kitty sau Lydia s-ar fi dovedit a fi

banale, atunci ar putea să nu se mai simtă atât de singură. Două surori banale s-ar fi înțeles una pe cealaltă. Ar fi făcut front comun și, cu siguranță, ar fi ajuns să fie prietene. Nu a trecut mult timp până când a devenit evident că acest lucru nu avea să se întâmple. Până când au îmbrăcat primele rochii adecvate, chiar și Mary și-a dat seama că nu călcau pe urmele ei, ci pe cele ale lui Jane și Elizabeth.

— Sunt niște mici frumuseți, declara mama lor, cu satisfacție. Nu sunt chiar la fel ca Jane, dar sunt totuși foarte plăcute. Patru frumuseți din cinci este un număr foarte respectabil. Sunt sigură că nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

Pe măsură ce Kitty și Lydia creșteau, Mary a înțeles repede că surorile ei mai mici aveau la fel de puțină nevoie de ea ca și cele două mai mari. Lăsată singură, Kitty s-ar fi putut îndupleca. Era o fată blândă, maleabilă, dornică să facă pe plac. Ar fi putut fi convinsă să fie prietena lui Mary. Dar cea mai mică dintre fiicele Bennet era hotărâtă ca acest lucru să nu se întâmple. Chiar și în copilărie, Lydia era încăpățânată, îndrăzneată și îndărătnică; și odată ce hotărâse că o vrea pe Kitty pentru ea însăși, Mary nu se putuse măsura cu ea. Nu a durat mult până când Kitty a ajuns să fie în întregime sclava Lydiei, dominată de capriciile ei de fier, făcându-se ecoul ascultător al tuturor opiniilor ei. Curând, Kitty avea să aibă la fel de puțin timp pentru Mary ca oricine altcineva. Până la paisprezece ani, Mary știa că nu era pe primul loc pentru niciuna dintre surorile ei. Nu era prietena sau confidenta specială a nimănui. Nici mama și nici tatăl ei nu o priveau cu o afecțiune deosebită. În mijlocul unei familii atât de numeroase, ea era complet singură.

Capitolul 3

Comportamentul doamnei Bennet nu făcea decât să adâncească nefericirea lui Mary, căci plăcerea pe care o simțea față de cele patru fiice frumoase nu putea, se pare, în întregime să compenseze neajunsurile celei de-a cincea. Și cu fiecare an care trecea, apariția lui Mary o irita tot mai mult pe mama ei. Doamna Bennet nu avea nici răbdarea, nici înclinația de a-și ascunde supărarea, care era provocată de o sumedenie de mici defecte. Dar puține o frustrau mai mult decât părul lui Mary. În fiecare seară, la insistențele ei, acesta era pus pe moațe; și în fiecare dimineață, când doamna Hill îl peria, ieșea la fel de drept și de fin ca înainte. Doamna Bennet nu se putea abține să nu privească această zilnică dezamăgire ca pe un afront personal.

— Mary, cred că faci asta intenționat ca să mă enervezi.

— Nici vorbă, mamă. L-aș face bucle dacă aș putea. Poate că ar putea fi pieptănat pe spate? Atunci s-ar putea să nu se observe că nu se ondulează?

Doamna Bennet s-a încruntat.

— Poate că ai prefera să porți o bonetă, ca o nevastă bătrână? Asta ar acoperi o multitudine de păcate!

După asta, mama ei pleca indignată, lăsând-o pe doamna Hill să-și ia din nou pieptenii și periile, gata să facă o altă încercare disperată de a realiza imposibilul.

Curând, Mary tânjea după invizibilitate. Era mai bine să nu atragă niciun fel de atenție decât să fie mereu obiect al nemulțumirii țâfnoase a mamei. Făcea tot ce putea ca să dispară, alegând rochii în cele mai anonime culori, croite în cele mai puțin interesante stiluri. Când doamna Hill, despre care știa că îi părea rău pentru ea, o îndemna să ia în considerare nuanțe mai vii și forme mai măgulitoare, ea refuza – gri-urile și bej-urile ne semnificative erau tot ce merita. Convinsă că nimic nu putea să îmbunătățească felul în care se prezenta în lume, nu lua parte la conversațiile despre pălării, pantofi și museline care, pe măsură ce Kitty și Lydia creșteau, le ocupau atât de mult timp. Lydia avea o limbă ascuțită, era la fel de nemiloasă în judecăți ca și mama lor, iar Mary se temea de tachinările pe care era sigură că le-ar fi întâmpinat încercările ei stângace de a participa la conversație. Era mai ușor să rămână tăcută. Când plecau la Meryton pentru a-și cheltui alocațiile, surorile ei intrau în micul magazin de modă din sat, iar ea zăbovea afară, singură pe stradă. Nu avea rost să intre. Ce să fi făcut cu un guler nou din dantelă, cu panglici colorate sau cu o pălărie de paie? Fleacurile elegante nu erau pentru fete ca ea.

Neliniștită și izolată, a căutat alte modalități de a-și ocupa timpul, dar alegerile erau puține. Nu avea talent la desen, iar broderia o plictisea. Nu știa să picteze și nu-i plăceau cărțile. Muzica, însă, era o altă chestiune. Așezată la pian, Mary se simțea aproape fericită, uitând pentru o clipă de lipsurile și eșecurile ei. Toate surorile Bennet fuseseră învățate să cânte. Doamna Bennet considera că era o abilitate fermecătoare pentru o fată și insistase ca toate fiicele ei să o dobândească, oferindu-le chiar și o profesoară. Domnișoara Allen, amabilă și binevoitoare, sosea în fiecare miercuri după-amiază și le învăța pe fiecare dintre fiicele

Bennet, una după alta. Mary își aștepta rândul, număra minutele până când Lizzy termina, nerăbdătoare să își ia locul la claviatură. La început, era atât de mică încât avea nevoie de o pernă pentru a ajunge la clape. Stătea acolo, cocoțată într-un echilibru precar, cu degetele ei mici de copil întinzându-se pentru a executa gamele și arpeggiile. Îi plăcuse de la început, încântată de sunetele pe care le producea, entuziasmată de faptul că, săptămână de săptămână, acestea deveneau treptat melodii. Asta se întâmpla când era încă mică, înainte de a învăța să se rușineze de ea însăși. Pe măsură ce asimila dureroasa cunoaștere a banalității sale, își întorsese fața de la multe îndeletniciri de care se bucurase cândva; dar dragostea pentru muzică era una dintre puținele pasiuni la care Mary nu a renunțat pe măsură ce a înaintat în vârstă. A continuat să cânte, chiar dacă surorile au renunțat una după alta, abandonând lecțiile de pian cât de repede le-a permis doamna Bennet. În curând, doar Mary și Lizzy mai tulburau cu regularitate liniștea vechiului instrument al familiei.

Ceva, totuși, se schimbase. La început, muzica fusese un răsfăț pentru Mary, o evadare dintr-o viață de zi cu zi în care nu avea prea multe lucruri de care să se bucure; dar când a intrat în adolescență, nu a mai privit-o ca pe o simplă distracție. Încet-încet, și-a dat seama că, odată ce se afla în spatele claviaturii, frumusețea nu mai conta. La pian, cea mai banală femeie putea să o eclipseze pe cea mai frumoasă, dacă avea ambiția și determinarea necesară pentru a face acest lucru. Deși era conștientă de neajunsurile ei în atât de multe domenii ale vieții, Mary nu se îndoia de puterea ei de rezistență și de exercițiu și a înțeles că acestea puteau fi valorificate pentru a-i oferi un scop și a o ajuta să se simtă împlinită într-un sens care lipsea cu desăvârșire în alte părți

ale existenței ei monotone. De ce nu și-ar folosi aceste calități pentru a stăpâni arta pianului? Era deja competentă – cu efort, putea deveni și mai pricepută. Perspectiva de a poseda un talent propriu, un semn de distincție, era emoționantă pentru ea și nu a regretat nicio clipă munca depusă pentru a-l dobândi. S-a exilat de bunăvoie în salon, unde nimeni altcineva în afară de ea nu se aventura până la ora ceaiului, repetându-și exercițiile iar și iar. Era tenace în căutarea perfecțiunii și, în cele din urmă, a fost răsplătită pentru asta. În toate aspectele legate de tehnică și competență, în scurt timp s-a îmbunătățit foarte mult. Domnișoara Allen s-a declarat foarte mulțumită de progresul ei și a asigurat-o că, dacă își menținea obiceiul de a exersa regulat și riguros, se putea aștepta să se îmbunătățească și mai mult.

Mary nu era obișnuită cu laudele, iar această mică fărâmă de încurajare a fost suficientă pentru a-i întări hotărârea și a o lega de claviatură timp de multe ore de singurătate. În general, faptul că își petrecea timpul singură exersând nu o deranja, dar, ocazional, în mijlocul unei melodii, se trezea cuprinsă de o tristețe pe care nu o înțelegea. I-a luat ceva timp până să priceapă că senzația era una de regret pentru plăcerea și entuziasmul care o copleșiseră cândva atunci când cânta. Disciplina implacabilă pe care și-o impusese îi stinsese încet-încet o mare parte din plăcerea cu care obișnuia să abordeze pianul. Acum era o sarcină ca oricare alta. Munca și efortul ei asiduu îi aduseseră expertiza pe care o dorea cu ardoare, dar aceasta fusese obținută cu prețul pierderii unei simple plăceri pe care o îndrăgise mai mult decât orice altceva.

De obicei, Mary reușea să se convingă că acesta era un preț pe care meritase să-l plătească, că fericirea ei conta mai puțin decât perfecționarea abilităților. Dar existau momente

în care era asaltată de îndoieli cu privire la sentimentele la care renunțase, când dorința de împlinire și de eliberare pe care i-o dăduse muzica îi pătrundea în suflet, în ciuda tuturor încercărilor ei de a o reprima. Într-o dimineață, în timp ce se îndrepta spre salon pentru a începe exercițiile zilnice, cu partiturile sub braț, a auzit sunetul inconfundabil al lui Lizzy cântând la pian. I-ar fi recunoscut stilul oriunde – rapid, plin de bravură, atât de atrăgător încât era imposibil să nu întorci capul și să nu asculți. Cele câteva greșeli pe care le făcea nu stricau cu nimic plăcerea de a o asculta. Mary s-a strecurat în tăcere în cameră și și-a urmărit sora în timp ce termina piesa, cu capul înclinat pe spate, încheind cu o înfloritură proprie, adăugată fără alt motiv decât propria satisfacție. Mary s-a așezat, puțin uimită de energia și entuziasmul cu care Elizabeth trata cântecul. Nu semăna deloc cu propriul ei stil precis și exact, dar nimeni nu putea să o audă și să nu o admire.

— A fost foarte bine, Lizzy, a exclamat ea. Aproape că nu au fost deloc note false. Dacă ai exersa așa cum trebuie, ai putea să o stăpânești cu adevărat.

Cu fața ușor înroșită din cauza efortului de a interpreta piesa, Elizabeth a îndepărtat scaunul de claviatură, ca și cum ar fi vrut să semnalizeze că făcuse ceea ce dorea să facă și că nu avea să mai cânte.

— Nu mi s-ar potrivi deloc. Nu sunt sigură că am răbdarea necesară pentru a fi cu adevărat bună la ceva. În clipa în care ar începe să-mi creeze probleme, aș găsi altceva de făcut.

— Dar nu vrei să-ți cultivi darul? Mi se pare mare păcat să-l irosești.

— Nu sunt sigură că este irosit dacă îmi face plăcere. Lizzy și-a lăsat degetele să alunece pe claviatură, într-o gamă

simplică. Uneori mă întreb dacă nu cumva te-ai putea bucura mai mult dacă te-ai strădui mai puțin.

— Dar dacă nu mă străduiesc, cum aş putea cânta corect?

— Poate, a remarcat Lizzy, corectitudinea și străduința nu sunt singurele măsuri ale succesului.

Aceasta era exact suspiciunea care o tulbura uneori pe Mary, dar ea a respins ideea, pentru că îi era imposibil să o recunoască.

— Nu pot să cred că orice lucru care merită poate fi obținut fără efort și sacrificii.

— Poate că așa este, a răspuns Lizzy, și totuși știu că aş prefera să ascult o piesă cântată cu veselie și cu un ritm vioi, decât toată perfecțiunea bine pusă la punct din lume.

— Mă îndoiesc că te-ar interesa să auzi o succesiune de greșeli, a răspuns Mary, oricât de veselă ar fi persoana care le-a interpretat.

Elizabeth și-a adunat partiturile și s-a ridicat de la pian.

— Posibil. Dar, într-adevăr, mi se pare un mare păcat să storci toată plăcerea din muzică. Câteva note false par un preț mic de plătit în schimb.

A atins ușor umărul lui Mary în timp ce ieșea din cameră. Mary s-a așezat și și-a asamblat partiturile, dar nu s-a putut liniști. Cuvintele lui Elizabeth o agitaseră. Nu era surprinzător să o audă pe Lizzy vorbind cu dispreț despre muncă și efort; orice lucru îi venea ușor. Nu avea nevoie să se străduiască; farmecul o ducea întotdeauna acolo unde voia, chiar și la pian. Mary și-a trântit partiturile pe suport. Pentru ea, lucrurile erau diferite. Și-a flexat degetele și a început să-și exerseze gamele.